

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce:

Chemoprojekt, a. s., IČO 45273383
sídlem Třebohostická 3069/14, Praha 10
zastoupen daňovým poradcem Janem Horešovským
sídlem Senovážné náměstí 978/23, Praha 1

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2014, č. j. 6044/14/5000-14303-711309

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 3. 2014, č. j. 6044/14/5000-14303-711309, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 19. 2. 2013, č. j. 41192/13-4000-07201-506413 (dále též „rozhodnutí I. stupně“), jímž tento správce daně rozhodl dle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, tak, že zastavil doměřovací řízení ve věci dodatečného daňového přiznání žalobce podaného dne 25. 1. 2012 k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2008. Správce daně konstatoval, že právo účinně podat dodatečné daňové přiznání na daň nižší trvá jen po dobu běhu lhůty pro stanovení daně dle § 148 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Lhůta pro stanovení daně z přidané hodnoty za dané zdaňovací období počala běžet dne 31. 12. 2008, neboť tento den připadl na jeho konec, a poslední dnem lhůty bylo pondělí 2. 1. 2012.
2. Žalovaný konstatoval, že daňová povinnost vznikla žalobci v prosinci 2008 a konec zdaňovacího období připadl na 31. 12. 2008, což byl počátek běhu lhůty pro stanovení daně. Posledním dnem pro stanovení daně z přidané hodnoty v dané věci byl den 2. 1. 2012, ale žalobce podal dodatečné daňové přiznání až dne 25. 1. 2012. Ve svém závěru vycházel žalovaný i z § 73 odst. 11 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“).
3. Žalovaný dále konstatoval, že úřední záznamy č. j. 582623/12/010933501303 a č. j. 156/13-4000-07201-506413 obsahují mylné údaje o běhu lhůty pro stanovení daně, ale tento nedostatek byl zhojen věcně správným rozhodnutím I. stupně. Mylná informace o běhu lhůty pro stanovení daně nic neměnila na tom, že dodatečné daňové přiznání bylo podáno opožděně.
4. Nakonec žalovaný konstatoval, že uplatnit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění za pořízení zboží z jiného členského státu a poskytnutí služby osobou registrovanou k dani v jiném členském státě je možné i po uplynutí tříleté lhůty, kdy je plátce oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění, u kterých mu vznikla povinnost přiznat daň na výstupu, pokud daň na výstupu z těchto plnění přiznal. Jelikož podáním dodatečného daňového přiznání po lhůtě pro stanovení daně nedošlo u předmětných plnění k účinnému přiznání daně na výstupu, nebylo možné žalobci přiznat nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Přitom žalovaný svoji argumentaci doplnil i odkazem na rozsudky Evropského soudního dvora C-95/07 a C-96/07.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobou podanou dne 12. 5. 2014 napadl žalobce nadepsané rozhodnutí žalovaného. Předně podrobně rekapituluje průběh dosavadního řízení. Dále uvádí, že pro uplatnění nároku na odpočet daně za zdaňovací období prosinec 2008 byl povinen splnit podmínky § 73 ZDPH. Nárok na odpočet daně vzniklý ve zdaňovacím období prosinec 2008 mohl být nejdříve uplatněn v daňovém přiznání za toto zdaňovací období, které je možné podat

nejdříve ve zdaňovacím období následujícím, neboť až tehdy jsou k dispozici všechny informace rozhodné pro jeho podání. Uvedeným následujícím zdaňovacím obdobím byl leden 2009, což je zároveň zdaňovací období, od jehož konce (od 31. 1. 2019) běží lhůta 3 roky pro uplatnění nadměrného odpočtu. Posledním dnem zákonné lhůty pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty proto byl den 31. 1. 2012.

6. Podle žalobce z § 73 odst. 11 ZDPH vyplývá, že počátek tříleté lhůty neběží od konce zdaňovacího období, ve kterém nárok na odpočet daně vznikl. Zákon váže počátek běhu lhůty na konec zdaňovacího období, ve kterém mohl být nárok nejdříve uplatněn. Citované ustanovení na vznik nároku na odpočet vůbec neodkazuje. Zdaňovací období, kdy nárok na odpočet vznikl, a zdaňovací období, kdy mohl být uplatněn, se zcela logicky musí lišit. Nárok na odpočet daně se totiž uplatňuje až v rámci daňového přiznání, které se podává až po skončení zdaňovacího období.
7. Lhůta pro uplatnění nároku na odpočet daně dle § 73 odst. 11 ZDPH, ve znění účinném do 31. 12. 2008, a lhůta dle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jsou stejné a založené na stejné logice, pokud zdaňovací období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání, je zároveň obdobím, ve kterém mohl být nárok nejdříve uplatněn. Žalobce tak svůj nárok uplatnil včas. Přitom odkazuje i na názor Finančního úřadu pro Prahu 10 zachycený v úředním záznamu, který správce daně i žalovaný opustili. Žalobce nesouhlasí s výkladem správce daně v úředním záznamu č. j. 156/13-4000-07201-506413, na který odkazuje žalovaný. Orgány daňové správy vycházely ze závěrů koordinačního výboru Ministerstva financí 127/25.04.06, které se ale týkají jiné právní otázky, než je případ žalobce. Rovněž za nepřipadný považuje žalobce odkaz na rozsudek Evropského soudního dvora C-95/07 a C-96/07.
8. Napadené rozhodnutí je nezákonné i z toho důvodu, že zastavením řízení došlo ke dvojímu zdanění žalobce, což je v rozporu se základním principem fungování daně z přidané hodnoty – principem neutrality. Pokud by nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty nebyl vyměřen v souladu s dodatečným daňovým přiznáním žalobce, byl by daní z přidané hodnoty zatížen konečný spotřebitel i žalobce, což žalobce považuje za nemravné.
9. Žalobce také považuje za nezákonný realizovaný postup k odstranění pochybností. Příslušná výzva neobsahovala konkrétní pochybnosti, a proto nesplňovala požadavky § 89 odst. 2 daňového řádu. Tím bylo žalobci znemožněno na výzvu adekvátně reagovat a byla podstatně ztížena jeho pozice v dokazování. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007-102, podle něhož pokud výzva odkazuje pouze na konkrétní řádky daňového přiznání, nevymezuje konkrétní skutkové důvody zakládající pochybnosti. Jelikož výzva byla nezákonná, byl nezákonným i celý další postup správce daně.
10. Žalobce uvádí, že i přes neurčitost výzvy předložil vyžádané podklady a dostavil se na ústní jednání konané u Finančního úřadu pro Prahu 10 dne 11. 10. 2012, kde mu byl předložen úřední záznam ze dne 9. 10. 2012, č. j. 582623/12/010933501303. Žalobce v průběhu jednání nedostal možnost se k obsahu úředního záznamu kvalifikovaně vyjádřit, na což úřad opakovaně upozorňoval. O jednání byl sepsán protokol č. j. 589594/12/010934501303, jehož obsah je neúplný a rozporný. Žalobce požadoval vyjasnění svého procesního postavení. Jeho otázky však nebyly ani zaprotokolovány, ani zodpovězeny, načež si žalobce vyžádal přítomnost Ing. Josefa Havla, správce daně.

V protokolu se uvádí, že Ing Josef Havel zodpověděl dotazy vztahující se k předmětu jednání, ale dotazy ani odpovědi zaprotokolovány nejsou. Žalobce takový postup nepovažuje za projednání výsledku postupu k odstranění pochybností, ale pouze za jeho sdělení, a to nezákonným způsobem. Žalobce považuje rovněž za nezákonné, pokud u něj správce daně vykonával postup k odstranění pochybností po dobu 7 měsíců, ačkoli se z povahy věci má jednat o jednorázovou a krátkou záležitost, a žalobci nedal možnost se seznámit se závěry ani v nejkratší možné délce (8 dnů).

11. Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí I. stupně a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
12. Ve vyjádření ze dne 25. 6. 2014, č. j. 16598/14/5000-14501-711438, žalovaný uvádí, že nesouhlasí s právním názorem žalobce. Jelikož žalobní námitky se z velké části shodují s odvolacími námitkami, žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že žalobce nezpochybňuje vztah ZDPH jako speciálního zákona (*lex specialis*) a zákona o správě daní a poplatků jako obecného zákona (*lex generalis*). Jelikož lhůta pro vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2008 započala za účinnosti zákona o správě daní a poplatků a neskončila do dne nabytí účinnosti daňového řádu, je další běh upraven dle § 264 odst. 4 daňového řádu. Pro určení počátku běhu lhůty tak byl relevantní § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, na jehož základě byl stanoven počátek lhůty pro vyměření daně z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období na den 31. 12. 2008. Konec lhůty pak byl stanoven dle § 148 odst. 1 daňového řádu. Lhůta pro stanovení daně tak skončila dne 2. 1. 2012.
13. Žalovaný se domnívá, že § 73 odst. 11 ZDPH není ve vztahu speciality k § 148 daňového řádu co do lhůty pro stanovení daně, neboť ustanovení o lhůtě pro uplatnění nároku na odpočet daně a ustanovení o lhůtě pro vyměření daně upravují odlišné předměty. Žalovaný odkazuje na stanovisko Ministerstva financí 127/25.04.06. Obdobím, ve kterém mohl být nárok na odpočet daně nejdříve uplatněn, je myšleno zdaňovací období, ve kterém nárok na odpočet daně vznikl.
14. Lhůta pro uplatnění odpočtu daně za přijatelná zdanitelná plnění s místem plnění v tuzemsku marně uplynula dne 2. 1. 2012, ale žalobce svůj nárok uplatnil v dodatečném přiznání k dani až dne 25. 1. 2012. Uplatnit nárok na odpočet z plnění za pořízení zboží z jiného členského státu a poskytnutí služby osobou registrovanou k dani v jiném členském státě je možné i po uplynutí tříleté lhůty, kdy je plátce oprávněn učinit nárok na odpočet daně u přijatelných zdanitelných plnění, u kterých mu vznikla povinnost přiznat daň na výstupu, pokud daň na výstupu z těchto plnění přiznal. Podáním dodatečného přiznání po lhůtě pro stanovení daně nedošlo u předmětných plnění k účinnému přiznání daně na výstupu, a proto nebylo možné žalobci přiznat nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Žalovaný považuje zákonnou lhůtu pro uplatnění nároku na odpočet daně za dostatečně dlouhou a opožděně podané přiznání je opomenutím žalobce, které jde k jeho tíži.
15. Žalovaný dále nesouhlasí s tím, že by výzva ze dne 1. 3. 2012, č. j. 126573/12/010515109881, byla z důvodu absence konkrétních pochybností nezákonná, v čemž odkazuje na její obsah.
16. Nakonec žalovaný uvádí, že protokol je dle § 94 odst. 1 daňového řádu považován za veřejnou listinu, a proto pro něj platí presumpce správnosti obsahu protokolu. Podpisem protokolu se přitom stvrzuje jeho obsah. Zástupce žalobce protokol vlastnoručně podepsal

bez jakýchkoli návrhů, výhrad nebo vyjádření proti obsahu protokolu. Pokud žalobce nyní protokol napadá, tíží jej důkazní břemeno. Neúplnost a rozpornost protokolu zůstala podle žalovaného pouze v rovině tvrzení.

17. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
20. Žaloba není důvodná.
21. Ze správních spisů soud ověřil, že dne 25. 1. 2012 obdržel Finanční úřad pro Prahu 10 od žalobce dodatečné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2008.
22. Předmětem sporu je, zda orgány daňové správy učinily správný závěr, že žalobce podal dne 25. 1. 2012 dodatečné daňové přiznání, v němž uplatňoval nárok na odpočet daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2008, opožděně.
23. Podle § 72 odst. 1 ZDPH, ve znění účinném do 31. 12. 2008 (všechna další ustanovení jsou citována rovněž ve znění účinném do 31. 12. 2008, pozn. soudu), *nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.*
24. Podle § 72 odst. 3 ZDPH *odpočet daně lze uplatnit v daňovém přiznání, nebo při daňové kontrole.*
25. Podle § 73 odst. 2 ZDPH *nárok na odpočet daně lze uplatnit nejdříve v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém se uskutečnilo přijaté zdanitelné plnění nebo ve kterém byla přijata platba plátcem, který uskutečňuje zdanitelné plnění, pokud k přijetí došlo před uskutečněním zdanitelného plnění.*
26. Podle § 73 odst. 7 ZDPH *nárok na odpočet daně má plátce při pořízení zboží z jiného členského státu, pokud mu při tomto pořízení vznikla povinnost přiznat daň. Plátce při pořízení zboží z jiného členského státu prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem podle § 35, který byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu, popřípadě evidován podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví, a který byl vystaven osobou registrovanou k dani v jiném členském státě. Nárok na odpočet daně lze uplatnit nejdříve v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém plátcí vznikla povinnost přiznat daň podle § 25.*
27. Podle § 73 odst. 8 ZDPH *nárok na odpočet daně má plátce při poskytnutí služby podle § 15, pokud mu při tomto poskytnutí vznikla povinnost přiznat daň. Plátce při poskytnutí služby podle § 15 prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem podle § 31 nebo 32, který byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu, popřípadě evidován podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví, a který byl vystaven osobou registrovanou k dani v jiném členském státě*

nebo zahraniční osobou povinnou k dani. Nárok na odpočet daně lze uplatnit nejdříve v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém plátcí vznikla povinnost přiznat daň podle § 24.

28. Podle § 73 odst. 11 ZDPH nárok na odpočet daně lze uplatnit v řádném daňovém přiznání nejpozději za poslední zdaňovací období kalendářního roku, ve kterém mohl být nárok na odpočet daně nejdříve uplatněn. Po uplynutí této lhůty lze nárok na odpočet daně uplatnit v dodatečném daňovém přiznání za zdaňovací období roku, ve kterém mohl být nárok nejdříve uplatněn. Nárok na odpočet daně nelze uplatnit po uplynutí 3 let od konce zdaňovacího období, ve kterém mohl být nárok nejdříve uplatněn.
29. Otázkou běhu lhůty pro uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty se správní soudy již opakovaně zabývaly. Dospěly přitom k závěru, že zvláštní hmotněprávní ustanovení ZDPH týkající se běhu lhůt (*lex specialis*) mají přednost proti obecným ustanovením (*lex generalis*) daňového řádu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Afs 157/2016-84, bod 27; www.nssoud.cz). Nejzazší lhůta pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty tak v posuzované věci byla určena § 73 odst. 11 větou třetí ZDPH.
30. Soud konstatuje, že správce daně pochybil, pokud běh lhůty posuzoval pouze v kontextu daňového řádu. Tuto vadu však zhojil žalovaný, který podrobně odůvodnil, proč žalobce uplatnil svůj nárok opožděně i dle § 73 odst. 11 ZDPH. S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí I. stupně i napadené rozhodnutí posuzovat jako celek. Případné vady odůvodnění rozhodnutí I. stupně tak mohl zhojit žalovaný, což také učinil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
31. Rozhodnou právní otázkou v posuzovaném případě je výklad § 73 odst. 11 věty třetí ZDPH, kdy mohl žalobce nejdříve uplatnit nárok na odpočet, neboť od tohoto zdaňovacího období se odvíjí běh tříleté prekluzivní lhůty pro jeho uplatnění. Pokud žalobce uplatňoval nárok na odpočet za zdaňovací období prosinec 2008, soud z následujících důvodů shledal, že žalobce mohl tento nárok nejdříve uplatnit v průběhu jmenovaného zdaňovacího období.
32. Soud předem uvádí, že § 73 odst. 11 věty třetí ZDPH je nutné vykládat tak, že pojem *zdaňovací období, ve kterém mohl být nárok nejdříve uplatněn*, se vztahuje k právní možnosti nárok uplatnit, nikoli k možnosti faktické. Jde tedy o to, kdy nárok na odpočet vzniká a kdy je možné nárok vůbec poprvé uplatnit, naopak nejde o otázku, kdy jej daňový subjekt běžně uplatňuje nebo kdy je schopen jej s ohledem na organizaci svého daňového účetnictví či daňové evidence uplatnit. Z § 72 odst. 1 věty druhé ZDPH vyplývá, že okamžik vzniku nároku na uplatnění odpočtu odpovídá okamžiku, kdy vznikla povinnost přiznat daň na výstupu, k čemuž zpravidla dochází dnem uskutečnění příslušného zdanitelného plnění, nebo ke dni přijetí platby (srov. zejm. díl 4 hlavy II ZDPH).
33. Soud dále uvádí, že nárok na odpočet lze uplatnit v rámci daňového přiznání, nebo při daňové kontrole (§ 72 odst. 3 ZDPH). Judikatura však dovodila, že není vyloučeno, aby jej daňový subjekt uplatnil i v rámci jiného nebo samostatného podání (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2009, č. j. 9 Afs 2008-97).
34. Obdobně judikatura dovodila, že pokud nárok na odpočet daně vznikne v určitém zdaňovacím období, je možné jej nejdříve uplatnit již v tomto zdaňovacím období, a na to

následně navázala své závěry o běhu lhůty pro uplatnění odpočtu daně. Tak např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Afs 157/2016-84, dospěl Nejvyšší správní soud při výkladu § 73 odst. 11 ZDPH k závěru, že pokud vznikl nárok na odpočet daně v říjnu 2007, daňový subjekt měl nárok na odpočet daně uplatnit v dodatečném daňovém přiznání podaném nejpozději dne 31. 10. 2010. V rozsudku ze dne 13. 9. 2012, č. j. 7 Afs 54/2012-39, Nejvyšší správní soud posuzoval nárok na odpočet daně u plnění uskutečněných ve zdaňovacím období prosinec 2005, přičemž tento nárok zanikl podle jeho posouzení ke dni 31. 12. 2008.

35. Z právé uvedeného plyne, že pokud v nynější věci žalobce uplatňoval nárok na odpočet za zdaňovací období prosinec 2008, nárok na jeho uplatnění v dodatečném daňovém přiznání zanikl dle § 73 odst. 11 věty třetí ZDPH dne 31. 12. 2011. V dodatečném daňovém přiznání podaném správcí daně až dne 25. 1. 2012 tak byl nárok na odpočet uplatněn opožděně. Soud proto shledal, že závěry napadeného rozhodnutí jsou správné.
36. Pokud žalobce namítá, že v jeho případě došlo k nepřipustnému dvojímu zdanění, soud konstatuje, že tato otázka stojí mimo předmět tohoto řízení, neboť jím může být toliko posouzení včasnosti uplatnění daňového odpočtu, neboť právě jen tato otázka byla rozhodovacím důvodem pro enunciat napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí prvního stupně. Tedy pokud žalobce zmeškal uplatnění odpočtu v prekluzivní lhůtě, jeho nárok zanikl. Toto pochybení, byť může vést ke dvojímu zdanění, nelze přičítat na vrub nikomu jinému než žalobci samotnému, neboť právo přeje bdělým a je založeno na aktivitě jeho adresátů (*vigilantibus iura scripta sunt*).
37. Pokud žalobce v dalších námitkách poukazuje na nezákonnost výzvy k odstranění pochybností, excesivní délku tohoto postupu a vady protokolace ústního jednání, soud konstatuje, že ani tyto námitky nemají žádný vztah k předmětu napadeného rozhodnutí. Správce daně zastavil řízení o doměření daně z toho důvodu, že žalobce podal dodatečné daňové přiznání opožděně. Důvod zastavení řízení tak byl dán již dne 25. 1. 2012, kdy žalobce dodatečné daňové přiznání podával. Předmětem tohoto soudního přezkumu byla otázka, zda žalobce uplatnil nárok na odpočet daně včas. Pokud tak neučinil, další námitky na tom nemohou nic změnit, a proto se jimi soud nezabýval.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu